

željela imeti lepo belo ovčko, kakoršne je videla pri svojej teti, in mati so jej tudi že večkrat obljubili, da jej bodo eno kupili. Nù ta njena želja se je danes izpolnila.

„Oj kako dobra so vendar moja teta“ rekla je Barbika večkrat, „ker mi so tako lep dar naklonili. Dali mi so lepo živalico, ki mi je čez vse mila in draga.“

Kedar je prišla Barbika iz šole domov, bila je njena prva skerb, da je dala svojej ovčki zelene trave. Ovčka je pa bila tudi zeló krotka, iz rok jej je pobirala živež. In zakaj bi ga tudi ne, ker je bila Barbika ž njo vselej tako ljuba in prijazna.

„O ti nežna moja živalica,“ djala je Barbika večkrat, ko bi ti vedela, kako te imam rada. Dà, dà, imam te rada, kakor imajo radi moja mati svojo Barbiko. Toda lepo pridna moraš biti in me ubogati, kakor ubogam jaz svojo mamo. In kako lepo belo volno imaš! Kaj ne? dala jo bodeš meni, da si naredim nogavice za zimo? Le ne boj se, pri meni boš gotovo dobro imela, ravno tako dobro, kakor pri teti.“ Tako je kramljala Barbika večkrat po cele ure s svojo ljubo ovčko.

Mati so pa kupili še lep zvonček, privezali so ga na rudeč trak in obesili ovčki okoli vratú. To je bilo zopet novo veselje za Barbiko. Po letu je večkrat sedela na vertu za hišo in se igrala s svojo ovčko. Pač bi ne bili mogli teta boljšega in primernejšega darú Barbiki za vezilo dati, nego lepo, snegobelo ovčko, od katere se je Barbika učila najlepše čednosti, kakor so: nedolžnost, krotkost, ponižnost in poterpežljivost.

T.

Angelj in deček.

Svitlo solnce se je skrilo za visoke goré. Večerni mrak pokriva že goro in raván. Tica za tico umolkne, in si išče svoje navadno prenočišče, da si zopet nekoliko odpóčije. Urni zajček stika po germovji, iskaje si varnega zavetja. Veverica skače od drevesa na drevo in si išče prostora, kjer bi bila bolj varna pred svojimi sovražniki. Tudi lastovica že mirno sedi v gnjezdu pod domačo streho in greje svoje nežne mladiče. Pridne bučelice hité s sladko sterdjó bogato obložene v svoje hišice. Sreberna rosa pokriva in kinča že pópke krasnih cvetic, ki si jih je mala in pridna deklica vsadila v vertu na svojo gredico. Vsa naráva je že pri počitku in pripravlja se na delo, ki jej ga mládo jutro prinese. Povsod vlada tihi mir in pokoj. — Le nek mali deček, uboga sirota, kateremu je nedavno nemila smert pokosila ljubega očeta in dobro njegovo mamico, še milo zdihuje in hodi po velikem temnem gozdu sím ter tje, iskaje si kraja, kjer bi mirno počivati mogel. Ves truden in vspehan vleže se pod neko košato drevo in kmalu ga sladko spanje zaziblje v prijetne sanje. — Sanja se mu namreč, da stoji na visokej gori in počiva v materinem naročji. Zdi se mu, kakor da bi čul lahko šepetanje po cveticah in germovji. In glej! na enkrat zarumení na vzhodu prelepa juterna zarija, krasne prikazni in prečudne podobe stopajo mu pred oči. Zdaj se

odprejo vrata nebeška in angelji se bližajo zemlji, solzne dolini. Nekateri trosijo lepodišeče cvetice na zemljo; drugi zajemajo iz oblakov in virov belosreberno roso in škropijo ž njo zelene trate in pisane cvetice. Vsaka še tako majhna cvetica ima svojega angelja. Tudi za najmanjšo bilko skerbé ti nebeški varuhi. V modro vijolico rosé svitile kapljice in sladke jagode napajajo z nebeško sladkobo. — Nežne ročice nebeškega angelja vodijo majhnega červička po zelenem mahu k dišečej vijolici po živeža. In glej! zopet drugi angelj se bliža tičici v gnjezdu in jej trosi živež v drobni njen kljunček; potem se oberne k lepo pisanemu metuljčku in ga napoji v srebernej juternej rosi. Kmalu razpne krasni metuljček svoji nežni perotničici in veselo ferfoli od cvetice do cvetice po krasno okinčanej livadi.

Napočilo je krasno mlado jutro. Vse je živo in veselo. Po sterminah in planinah, po hribih in dolinah sprehajajo se mile podobe in hvalijo Boga, kateri ne pozabi nobene stvarce na zemlji. — Čuje se že veselo juterno petje drobnih tičic. — Tudi naš deček se probudi iz sladkega spanja in hoče opraviti svojo jutranjo molitvico. A žalost mu skorej ne pripusti, da bi se zahvalil ljubemu Bogu za počitek in sladko spanje. Skerb, kaj se bode ž njim revežem godilo še ta dan, dela ga žalostnega in otožnega. Ali glej! na enkrat stoji pred njim angelj božji in mu reče: „Ne žaluj in ne bodi tako maloserčen. Poglej lilije na polji in tice pod nebom, kedó je oblači in živi? Kedó drugi kot ljubeznjivi oče nebeški. Bog ne pozabi nobene, še tako majhne stvarce; on tudi tebe uboge sirote zapustil ne bo. Pomisli koliko ljudi in drugih stvari živi na širokem svetu, pa dobrotljiva roka nebeškega očeta skerbi za vse, ter vsakej stvarci dá ob pravem času njen potrební živež. Največo skerb pa ima Bog za človeka. Da je to resnica, kaže ti preljubo rumeno solnce, ki vsako jutro ob določenem času vzhaja in na večer zopet mirno zahaja. Božjo skerb za človeka ti nadalje kaže tudi svitla luna, katera na večer tako prijazno priplava izza visokih hribov in brezštevilna množica svetlih zvezdic, ki tako lepo migljajo na večernem nebu. Njegovo veliko skerb za človeka ti kaže tudi vsako zernice, katero v zemlji klije in obilo sladkega sadja obrodi. Tudi grozoviti bliski, ki švigajo skozi oblake, strašni grom, ki majú nebeški strop, pa tudi hladni vetrovi, ki prijazno pihljajo — z eno besedo: vsa narava ti kaže in naznanja, kako veliko skerb ima ljubi Bog za človeški rod tukaj na zemlji.

Za človeka, ki je gospodar vseh ustvarjenih reči na zemlji in pod zemljo, kateri živi po vseh straneh širokega svetá, za njega je pripravljena velika pogernjena miza, obložena z nebeškimi darmí. Le pomisli: tam, kjer pripeka huda vročina, ravno tam ga hladé tudi hladne sapice, ki prav pogostoma pihljajo, sočnato ovočje ga krepča, da ne omaga od hude vročine. Tam, kjer človeka nadleguje huda ostra zima in večni sneg pokriva hribe in planjave, tam ga oblači neizmerna dobrotá božja z gorko kožuho, da mu mráz ne more škodovati. — Le zvestó spolnój zapovedi božje in dolžnosti svojega stanu, pa te ljubi oče nebeški ne bode zapustil, ampak dal ti bo vsega, česar potrebuješ za svojo časno in večno srečo.“

Ko nebeški krilatec te besede izgovori, izgine izpred dečkovih oči. Deček

pa si globoko zapiše v serce besede angelja, veselo skoči po konci in se podá v bližnje mesto, kjer ga neka bogata vdova vzame za svojega otroka in prav lepo zanj skerbi.

Dragi moji! storite tudi vi tako in imejte dobrote božje vedno pred očmi.

A. Jurinec, mladenič.

Očetova fajfa.

Ivanek je bil še majhen deček, komaj šest let star, in že ga je mikalo po očetovih fajfah; poskusil bi bil rad kako se kadí. Oče so morali vsaki dan nad njim upiti: „Ivanek, pusti moje fajfe; otroci zbolé, ako pušijo!“ Toda Ivanek se ne zmeni veliko za očetove besede in še vedno je stegal svoje perste po očetovih fajfah.

Nekega dné odidejo oče iz doma in pozabijo svojo sobo zakleniti. Berž vidi to Ivanek in kmalu je bil pri fajfah. Izbere si eno, nabaše jo s tobakom, prižgé z žveplenko in začne pušiti kakor kak Turek. Šeta in šopiri se po sobi, kakor bi bil bogsigavedi kedó. Nù, ni bilo dolgo, da mu pride dim v nos in gerlo, in Ivanek začne kihati in kašljati, da ga je vse bolelo in se mu debele solzé po obrazu vlijó. Pa za vse to ni nič maral, mislil si je, da je to Bog vé kaka sladkost in pušil je dalje. Kmalu je bila vsa soba v dimu.

Ne dolgo in Ivaneku je prihajalo slabo, kakor še nikoli poprej. Tresel se je po vsem životu in omahoval je sìm in tam. Bilo mu je, kakor bi se mu zemlja gugala pod nogami. Naenkrat se mu zmračí pred očmi, prihajalo mu je zmiraj bolj slabo, fajfa mu pade na tla in Ivanek ni mogel več stati na nogah. Zverne se na tla in si prebije glavo ob ogel nekega stola, ter ostane brez vse zavesti na tleh ležeč.

Kmalu potem se povernejo oče domóv, zagledajo dim v hiši in razbito fajfo na tleh. Tudi Ivaneka vidijo kakor mertvega na tleh ležati in kmalu uganejo, kaj se je zgodilo, ko ni bilo njih doma. Oče vzdignejo Ivaneka, dadó mu vode piti, in ko se je zopet zavedel, ga ostro okarajo.

„O ljubi oče, odpustite mi“ pravi Ivanek, „nikoli več ne bodem pušil; še zdaj sem ves bolan!“

„Vidiš tedaj,“ rečejo oče, „da sem ti le dobro hotel, ko sem te svaril pred tobakom. Pojdi zdaj le k materi, da ti rano obvežejo!“

Ivanek odide k materi in odsihdob se ni več nobene fajfe dotaknil. „Skušnja izmodri človeka.“

— o —

Zadovoljnost.

Jaz majhno hišico imam,	Zlatá, srebrá res v hiš'ci ni	Po dnevi delam, trudim se,
Za vsa bogastva je ne dam;	Pa tud' enakih teh reči;	Posnemam pridne čbelice,
Je tiho mirno vse okrog,	Sem zadovoljen, dober, mlad,	Po noči pa se sladko spi,
Nad mano čuje ljubi Bog,	Vesel sem zmiraj, pôjem rad.	Z menoj so božji angeljki.

— § —